

Parlar amb Veu Pròpia

Veu Pròpia, l'entitat cívica que aplega els nous catalanoparlants, ha fet el seu acte de presentació a la ciutat de València. Amb la vocació de treballar pel futur de la llengua i d'evitar qualsevol adscripció partidista, els nous parlants aposten per fer, de la nostra llengua, "una garantia de cohesió social".

“**F**a més o menys vint anys que, com a castellanoparlant, vaig decidir canviar de llengua i canviar sense trencar amb les meues vivències socials i personals. Va ser un pas endavant en la meua vida social i professional. Vint anys després, puc comprendre que vaig encertat: el meu entorn familiar, el meu alumnat i el meu país s'ho mereixien.” Amb aquesta nítida declaració de principis i intencions, que ben podria descriure la situació d'un nombre prou important de persones, comença Diego Gómez, president d'Escola Valenciana, la seva col·laboració al darrer número del butlletí que edita Veu Pròpia (www.veupropia.org).

Veu Pròpia, l'entitat cívica que va néixer fa un parell d'anys a Barcelona –impulsada per Josep-Anton Fernández, professor de català a la Universitat Queen Mary de Londres– i que ara s'acaba de presentar a la ciutat de València, constitueix una iniciativa innovadora. Es defineix com una plataforma d'expressió dels nous parlants, a favor de la llengua. Són els “nous valencianoparlants”, i concreten: “Gent que no tenim el valencià com a llengua primera, però que l'hem adoptat, i ara l'utilitzem en quasi tots els àmbits de la nostra vida –o que volem poder-ho fer.” Una plataforma d'expressió necessària, expliquen, per “fer del valencià una garantia de cohesió social per a tots els ciutadans i les ciutadanes d'aquest país”; i per evitar, continuen, que “determinades persones o organitzacions parlen en nom nostre” per atacar l'extensió del valencià. Eduard Sanches, que s'expressa en un català preciós que flueix des del seu íntim accent galleg, ho va explicar durant la presentació del col·lectiu a la ciutat de

València (presentació que va compartir amb els també nous parlants Xulio Ricardo Trigo, escriptor, i Tonetxo Pardinas, president de la Societat Coral El Micalet): “Ens hem cansat d'aquesta demagògia, i creiem que ja és hora de fer sentir la nostra veu en públic.”

I això és el que fa l'entitat: dona visibilitat a un col·lectiu que fins ara no en tenia i fa sentir la seva opinió més enllà dels tòpics o les manipulacions interessades. I, per si això no fos prou, més: hi ha la voluntat de treballar pel futur del català “i de tots els seus accents”, sense que això comporti cap renúncia al propi origen; hi ha la demostració palpable que la substitució lingüística pot fer marxa enre, que, literalment, com diuen ells mateixos, “la llengua té futur i pot guanyar parlants”; i, per torna, un toc a aquesta –encara– majoria de catalanoparlants que no ajuden ni mica ni gens a fer el canvi de llengua (“perquè passen al castellà quan detecten un accent no local”) ni a superar la vergonya inicial davant el sentiment de no parlar-la “prou bé”.

Veu Pròpia recorda com, sovint, determinades campanyes a favor de la llengua no acaben de connectar amb els nous valencianoparlants “perquè, per dir-ho així, ‘juguen a la defensiva’ i deixen de banda aquells ciutadans i ciutadanes que no han de recuperar cap llengua perquè no n'han perduda cap”. Ofereixen un nou punt de vista, per tant. I ho fan amb una empena que, potser, s'hauria d'encomanar. El raonament és nítid: “Nosaltres no hem renunciat a res”, expliquen, “nosaltres hem guanyat una llengua. No tenim nostàlgia del passat, sinó que mirem cap al futur”. Cap al futur d'una llengua que, possiblement, és més seva que de ningú.

Núria Cadenas